

Ο Προφητικός λόγος : Επίκαιρος και αναγκαίος όσο ποτέ! (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος - ΜΑ (Ορθόδοξη Θεολογία) ΕΑΠ)

[/ Πεμπτουσία](#)

Με τη βοήθεια και τη χάρη Του Θεού, πλησιάζουμε στον τελευταίο μήνα του έτους, τον Δεκέμβριο. Επειδή αυτός ο μήνας, φυσικά μας οδηγεί στη γέννηση Του Χριστού, αλλά είναι επίσης γεμάτος με μνήμες προφητών, αποφασίσαμε σε αυτό το άρθρο μας να ασχοληθούμε με αυτούς. Το έχουμε κάνει και στο παρελθόν, αλλά ό,τι και να αναφέρει κανείς δεν εξαντλείται, πόσο μάλλον στην έκταση ενός περιορισμένου άρθρου.

Στη Βίβλο, η εβραϊκή λέξη ναβί (nābī') είναι η κύρια λέξη που αποδίδεται ως «προφήτης» και δηλώνει εκείνον που διακηρύττει ή αναγγέλλει, τον διαγγελέα. Προέρχεται από το ρήμα ναβού (nābū) που σημαίνει «αναγγέλλω, διαλαλώ

διακηρύττοντας ή αναγγέλλοντας». Η λέξη προφήτης του πρωτότυπου ελληνικού κειμένου σημαίνει κατά κυριολεξία «αυτός που μιλάει ενώπιον ή μπροστά σε (προ και φημί)».

Επομένως λοιπόν, ο προφήτης δεν έχει να κάνει τόσο με το μέλλον, όπως συνήθως έχουμε στο μυαλό μας οι περισσότεροι, αλλά κυρίως με το θέλημα Του Θεού. Επειδή όμως το θέλημα Του Θεού εκφραζόταν πολλές φορές σε μελλοντικό χρόνο, γι' αυτό ταυτίστηκε ο όρος με αυτόν που προλέγει τα μέλλοντα, αλλά όπως είδαμε από την ετυμολογία, δεν έχει να κάνει πάντα με το μέλλον. Το βάρος δηλαδή, πρέπει να πέφτει στον Θεό που επιλέγει τους Προφήτες να φανερώσουν το θέλημά Του και τη βούλησή Του προς τον λαό ή τους άρχοντες και όχι τόσο με το χρονικό διάστημα που θα εκφραστεί αυτό, μακροπρόθεσμα ή βραχυπρόθεσμα!

Οι προφήτες λοιπόν έζησαν κυρίως στους χρόνους της Παλαιάς Διαθήκης και μετέφεραν το θέλημα του Θεού στους ανθρώπους, προετοιμάζοντας τον λαό για τον ερχομό του Μεσσία (Μεσσιανικό κήρυγμα). Υπάρχουν κάποια βασικά γνωρίσματα, εχέγγυα των προφητών, που τους διαχωρίζουν από τους ψευδοπροφήτες, οι οποίοι -οι δεύτεροι δυστυχώς- καπηλεύονταν την ιδιότητα και το όνομα των προφητών, για ιδιοτελείς προσωπικούς σκοπούς ή του πολιτικού κατεστημένου (Βασιλιά ή των ισχυρών ευγενών).

Τα βασικότερα είναι:

α) Οι αυθεντικοί προφήτες εκλέγονταν με θαυμαστά σημεία από τον ίδιο τον Θεό, ενώ οι ψευδοπροφήτες αυτοανακηρύσσονταν και παραπλανούσαν, για να συνεχίζουν να υπάρχουν.

β) Οι αυθεντικοί είχαν την ιδιότητά τους αυστηρά προσωπική, ήταν έκτακτη. Διαρκούσε όσο χρειαζόταν να υλοποιήσουν το θέλημα και την αποστολή Του Θεού και στην προσωπική τους ζωή ήταν δίκαιοι, εφαρμόζοντας τις εντολές Του Θεού. Αντίθετα, οι ψεύτικοι μιλούσαν για μόνιμη προφητική ιδιότητα, την οποία μάλιστα θεωρούσαν ότι μπορούσαν (και αυτό έκαναν), να μεταβιβάσουν στους απογόνους τους (κληρονομική), ενώ ζούσαν αντιφατικά, είχαν δηλαδή το προσωπείο του δίκαιου, ενώ ιδιωτικά έκαναν τα ακριβώς αντίθετα από αυτά που θέλει ο Θεός ή δίδασκαν.

γ) Οι αληθινοί συγκρούστηκαν και έλεγχαν τους ασεβείς Βασιλείς και το περιβάλλον τους, που ζούσαν σε αποστασία από τον Θεό ή καταδυνάστευαν τον λαό και τους προέτρεπαν σε μετάνοια. Οι ψευδοπροφήτες αντιθέτως, χάριδευαν και προπαγάνδιζαν υπέρ των ασεβών Βασιλέων, για να έχουν την εύνοιά τους και να απολαμβάνουν τιμές και υλικές απολαβές.

δ) Το κήρυγμα των αληθινών προφητών εκπληρωνόταν στο ακέραιο, ενώ αντίθετα των ψευδοπροφητών δεν είχε καμία αληθινή επαλήθευση και εφαρμογή κ.α.

Μεγάλοι Προφήτες θεωρούνται ο Ησαΐας, ο Ιερεμίας, ο Ιεζεκιήλ, ο Δανιήλ και ο Ηλίας.

Υπήρχαν ακόμα και δώδεκα μικροί προφήτες, βιβλία των οποίων συμπεριλαμβάνονται στην Παλαιά Διαθήκη: Ωσηέ, Αμώς, Μιχαίας, Ηωήλ, Οβδιού, Ιωνάς, Ναούμ, Αββακούμ, Σοφωνίας, Αγγαίος, Ζαχαρίας και Μαλαχίας. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν εξέχουσες προσωπικότητες και είχαν ενεργή συμμετοχή και σε ζητήματα που αφορούσαν υποθέσεις της πολιτείας και του έθνους και όχι απλά της θρησκευτικής ζωής της χώρας.

Στις μέρες μας, πολλοί ασχολούνται με προφητείες, ιδιαίτερα σύγχρονων Αγίων, που είναι πολύ κοντά στη σύγχρονη εποχή, ή αντλούν από το μοναδικό προφητικό βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης- την Αποκάλυψη του Ιωάννου- και τις ερμηνεύουν ή τις παραποιούν κατά το δοκούν. Ο,τι σύγχρονο γεγονός της Υψηλίου υπάρχει και μάλιστα δυσάρεστο, προσπαθούν να βρουν αντιστοιχία με προφητείες ή καλλιεργούν ελπίδες για μεγάλα ποθούμενα κτλ (π.χ. ότι θα πάρουμε την Πόλη πίσω κτλ). Ολοι αυτοί ξεχνούν ότι οι προφήτες ήταν θεούμενοι και για να τους κατανοήσουμε απόλυτα και αυθεντικά πρέπει και εμείς να είμαστε θεούμενοι για να τους ερμηνεύσουμε σωστά. Σκοπός δεν είναι ο φόβος, ούτε η καταστροφολογία, ούτε η άκρατη αισιοδοξία, χωρίς να προϋποθέτει εκ μέρους μας, μετάνοια και

αληθινή προσπάθεια υλοποίησης της ευαγγελικής διδασκαλίας στη ζωή μας. Οποιος είναι ενωμένος με τον Θεό, έχει πίστη, δηλαδή εμπιστοσύνη και δεν δρα με πανικό, αλλά έχει εσωτερική ειρήνη και πληρότητα. Αντίθετα όποιος δεν τα έχει όλα αυτά, νομίζει ότι θα ορίσει το μέλλον του χωρίς τον Θεό ή και πάνω από τον Θεό, γι' αυτό καταφεύγει με ελαφρά συνείδηση σε μάγους, μέντιουμ, χαρτορίχτρες και αυτοδιαφημιζόμενους «προφήτες» και φυσικά, γίνεται υποχείριο του πλάνου της ανθρωπότητας, του ίδιου του διαβόλου.

Κλείνοντας το άρθρο μας, διαπιστώνουμε όλοι ότι ζούμε σε μια εποχή αποστασίας από τον Θεό και συγχύσεως περί του τι είναι καλό και ωφέλιμο και τι κακό και πνευματικά βλαβερό. Δεν απέχει πολύ από αυτά που συνάντησαν και οι προφήτες στη δική τους εποχή. Επομένως εδώ βρίσκεται και η λύση, το κήρυγμα των προφητών, που πάντοτε είναι επίκαιρο και ζητούμενο στη ζωή μας. Είναι φάρος ότι ο Θεός όχι μόνο έρχεται και γίνεται άνθρωπος, αλλά ότι ήρθε και μπορούμε και εμείς να γίνουμε ένα με Αυτόν! Ας έχουμε την ευχή τους και τις πρεσβείες των προφητών στη ζωή μας! Αμήν!